

La Lluna d'Olot

Director Artístic: SALVADOR PERARNAU

REVISTA MENSUAL D'ART I LITERATURA

Any I - Núm. 3. — Olot 1 de Novembre 1927

Diuen que la mort i la vida Déu les té; per això aquesta calavera s'ha agafat a la vi-da, per anar tirant.

¡ A U T O M O V I L I S T E S !

ABANS DE LLENÇAR ELS VOSTRES NEUMÀTICS PER INSERVIBLES
NO OBLIDEU QUE ELS

Tallers H E R P U

ELS RECONSTRUEIXEN DEIXANT-LOS COM NOUS

RECAUXUTATS

VULCANITZACIÓ I REPARACIÓ DE NEUMÀTICS I CÀMARES.
GARANTIA, PERFECCIÓ I ECONOMIA EN TOTS ELS TREBALLS

STOK de neumàtics d'ocasió i recauxutats, a la
meitat del seu valor.

Promptitut en els encàrrecs

Res perderà en visitar-nos

TALLERS I DESPATX:

Ronda del Doctor Robert, 14

GIRONA

MERCERIA :—: CAMISERIA

NOVETATS :—: PAQUETERIA

GÉNERES DE PUNT

Ramon Benet

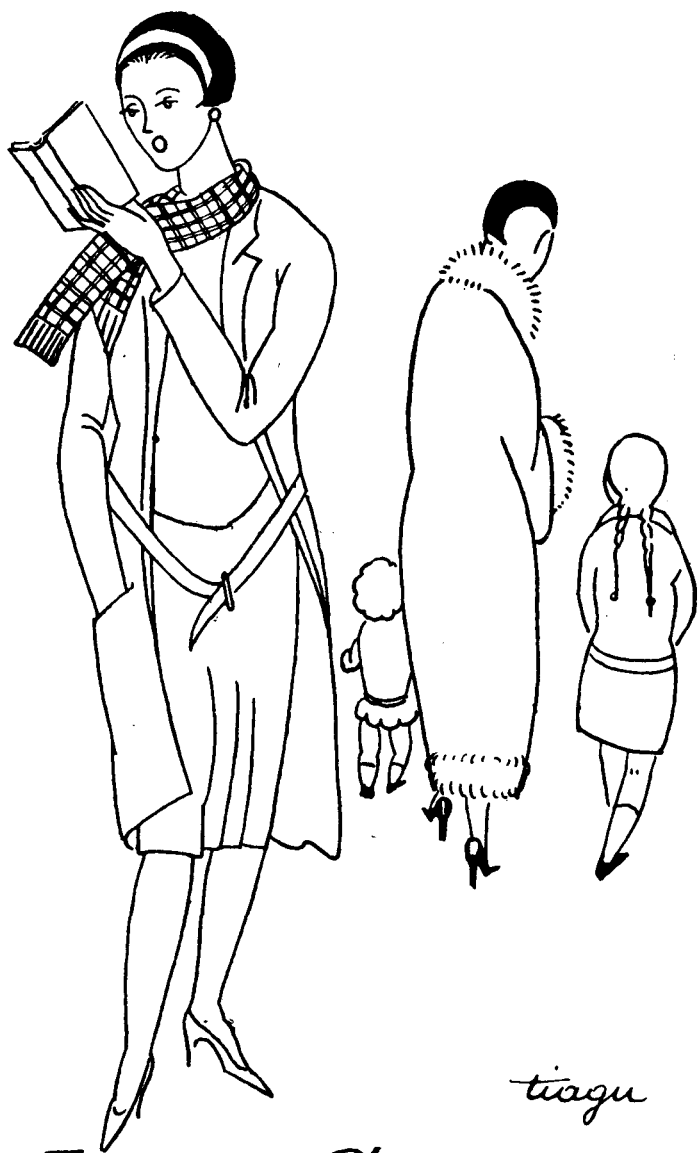
Major, 11 : : OLOT

PELAI PLANAGUMÀ

QUEVIURES

SANT RAFAEL, N.º 23.

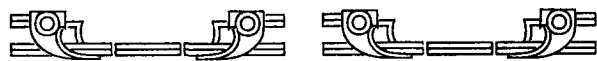
OLOT.

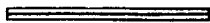
Gamuses per abrics de totes classes.
Llanes per a vestits » » »
Gamuses dues cares per abric gran moda.
Velluts i Panes anglesos.
Duvetines per abric.
Franel·les de cotó per a vestits.
Gèneres per edredons.
Flassades de Llana de totes classes i mides
Flassades de Cotó » » » »
Sedes i Libertys per a folres.
Cortinatges i estors blancs i de colors.
Jocs de llit brodats i calats.
Mitges de cotó, fil i seda.
Paraigües de totes classes.
Mocadors gran novetat.
Llençols de totes classes.

tiagu

Joan Guitart.

Sempre les darreres novetats en tots els gèneres

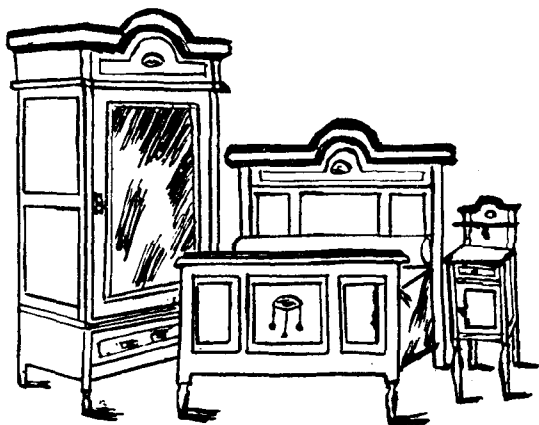

ANTIGA CASA NYERA

CARRER D'AIGUA

OLOT

Recordi els baratissims p. eus a que venem i vingui a visitar-nos, veurà aquest dormitori que quasi el regalem doncs està compost de:

Armari amb lluna de 120 per 66 centimetres.

Llit de matrimoni

Tauleta de nit

Tot el Joc val

295 pts.

Calaixeres, llits, taules, cadires, etc... als preus d'abans de la guerra.

LES TRES PORTES HOSPICI, 9 **OLOT**
Junt a l'enllaç de carreteres

**Rebudes les Novetats per la present
temporada.**

Gran assortit en Gèneres
País i Estranger

SASTRERIA JAUME ISERN

==== Carrer de Sant Esteve, 27 =====

LA LLUNA D'OLOT

Redacció i Administració: Clivillers, 25

Subscripció trimestre, 0'90 ptes. Número solt, 0'30 ptes.

EDITORIAL

L'OMBRA DELS MORTS

Aquesta nit de Tots Sants és una nit d'ombres tenebroses que van pel món sobre una ala invisible de misteri. Són les ombres dels morts.

Aquestes ombres, realment, potser no hi són. Però el nostre esperit les veu passar ben a la vora i en sentim la fredor i l'esgarrifansa.

Avui els nostres morts gloriosos passen en currua llarga damunt dels nostres ulls i els homes conscients de la terra ens apar que en sentim el rept.

Els màrtirs dels ideals es redressen davant nostre i amb un gest rebel acusen la nostra maselleria. Ens diuen que hi pensem poc sovint amb ells.

La generalitat dels qui hi pensen és solament per a dedicar-los un pare nostre ple de totes les mansuetuts.

I les ombres dels morts passen lentes i de lluny encara ens miren increpadores.

Amb l'esperit dels passats n'és pastat l'esperit dels d'ara; i de l'esperit del present n'ha de naixer el futur.

Això ho diu el nostre Perarnau en una estrofa:

*Gerra divina del passat
que t'ha fet pols dintre la terra
però el Gerrer Etern l'ha retrobat
i la pols del passat torna ésser gerra.*

Avui és una nit gloriosa. Tota aquesta nit hauríem de saber pastar amb ombres.

Hi ha gents supersticioses que els morts els fan por. Entre aquestes ombres qui no hi te un pare, un germà, un amic o una esposa? Avui passen frec a frec nostre i la seva ombra potser ens entra a dins. No l'esquiveu amb una pregària fent-vos l'efecte de que ja heu complert el vostre deure. (El deure amb els morts no es paga fins que morim). Aquesta ombra serveu-la ànima en dins tota la vida. L'ombra dels morts ha d'ésser una lliçó eterna pels vivents.

Fa anys que entre les ombres errívols d'aquesta nit es passeja triomfalment l'ombra cínica de Neró. Cal bandejar-la. Hi ha morts que no haurien de tenir ni ombra sobre la terra.

En canvi fa vint segles que és projectada damunt del món l'ombra de Crist. Només el sabem veure crucificat i mort i no en recordem mai la seva rebeldia.

L'ombra dels morts ha d'ésser una ombra viva. No ha d'ésser un plany. Ha d'ésser un encoiratjament; una lliçó.

EL GLOSSE DEL MES

Lluna de Novembre, corona de Sant, nimbe de glòria damunt dels cementiris.

No series tu, oh lluna, l'ull clement que s'enduu les ànimes justes dels difunts cap al reialme diví? Perquè això del «reialme diví» fa una miqueta de so de lluna.

Tan se vall!

En aquest Novembre trist, tu també ens sembles trista; tens cara pàl·lida, cendrosa. Sembles la testa immensa de la Mort de tothom.

Com s'acompleix la vida de totes les coses! Per l'Octubre ets la lluna de les collites, pel Novembre ets lluna de la mort. Totes les coses naixen, floreixen, granen i moren.

Però encara que tu t'hi empenyessis, oh lluna, nosaltres no hi volem pensar en la Mort. Que hi pensin els esperits rancis i caducs, que hi pensin els que ja hagin fruit una vida plena; els joves no hi volem pensar.

Si els llunàtics reneguéssim mai de la lluna, aquest mes de Novembre fóra el mes del renec, perquè ets la lluna de la Mort, la lluna fúnebre i trista i cendrosa, i nosaltres, els llunàtics, som riallers i fervorosos enamorats de la vida.

JOAN D'ALIÓ

PARLEM-NE

L'amic Salper — i de passada, records a n'En Perarnau — ha encetat des de LA LLUNA D'OLOT, un elogi-defensa a Cristòfor de Domènech. Amb tota la força de la meva ànima, ja que no amb la força del meu talent, jo també vull ésser-hi.

Quan el llit mortuori de Cristòfor de Domènech, guardava, encara, gelosament, la forma del seu cos, venen uns senyors, destacant-se d'entre ells el senyor Rucabado i, en nom de no sé quins principis, ataquen, duríssimament tota l'obra del gran filòsof català.

La campanya feta pel senyor Rucabado, des de les planes de «Catalunya Social», ha batut el *record*. Trista *performance* la seva, però. I en nom del cristianisme, precisament, l'han combatut. Quin sarcasme! I, pobre Cristòfor de Domènech! Va ésser massa bó, massa just, massa humà, per tractar amb els homes. Els homes no en volen d'*Homes*, exigeixen paròdies, les més paradoxals.

Immoral, li han dit, amb l'intenció d'ofendre'l. Ja ha tornat, altra vegada, a pendre actualitat la Moralitat i la Immoralitat. No era Salmeron que va dir a Pi i Margall, que li feia la virtut, odiosa? Aquests senyors, que pregonen amb alt-parlant, les excel·lències de la Moralitat, *sui generis*, arribaran per tornar-la odiosa, també.

Jo diria que l'han rebregada tant, l'han feta anar tant d'aquí i d'allà, la Moralitat, que han arribat a l'extrem d'obligar-la a canviar de pis. El pis en que ella va nèixer, i que hi estava com el peix a l'aigua, i que li pertocava estar-s'hi sempre, era en el piset del cor. Però, amb el temps, han vingut uns senyors i li han apujat tan el lloguer, l'han tan marejada, que a la fi decidí canviar de pis. I, pobreta, mal aconsellada, se'n va anar d'aquell piset del cor, a un pis més majestuós; a un principal amb ascensor, que diguèssim; al pis del Cervell. I, pobreta, amb tantes circumvalacions, amb tan de fragí, amb tantes anades i vingudes, es va marejar, i al sortir a fóra, ja sortia d'esma. Ja no sabíà on anava. Ni d'on venia. Ja, ni ella mateixa es coneixia. Tothom feia d'ella el que'n volien. Ara, la vestien de blanc. ara, de negre, ara, de blau-cel. Veritablement, feia llàstima. Els més sensats, al contemplar-la, li donaven una mirada, com de compassió, i exclamaven pietosament: Pobreta!

I bé: la Moralitat, amb qui Cristòfor de Domènech va tenir tractes, va ésser amb aquella que habitava en aquell piset del cor. Allí, la visitava, sovint. I es feren amics, molt amics. Esdevingueren inseparables. Un cop va traspasar-se, mal aconsellada, a un principal, Cristòfor de Domènech, que era, abans que tot, amic dels pobres i dels humils, va renyir-hi. I no va fer-s'hi mai més.

AGUSTÍ VERGÉS

Torelló, octubre de 1927.

Plaça de Santa Pau, original de A. Vila.

EL SENYOR ESTEVE

També el tenim aquí a Olot aquest *senyor*; i a més d'esser-ho s'en diu.

Qui és que no coneix aquest *tipo* que encara guarda aquelles costums tan antiquades, i que era d'aquells que deia que el tren hi faria més mal que bé en aquí, perquè —segons ell— la gent quan més es comunica més es perverteix.

Jo sempre l'he vist igual a aquest *senyor* i sempre més el veuré igual; perquè és una d'aquelles fesomies que ja no s'esborren mai més.

Baix el meu punt de vista em penso que va créixer, es va engrairar (o amagrir) fins a l'edat de divuit anys. I després d'haver passat la més forta erupció de la vida—que ell no va ésser prou potent per a resistir-la— es va aturar. Va quedar petrificat, però amb tots els sentits vius dintre el seu cos; amb tots menys amb un: I aquest un és el que el diferencia d'aquests *Senyors Esteves Moderns*.

Però a mi m'agrada més l'altre modern. M'agrada més perquè és de més bona fe i no es sap adequar de cap manera a les coses modernes.

Amb aquest *Senyor Esteve*, no li agraden els macarrons a la italiana, perquè no són del seu temps; no li agraden els viscuïta, perquè no són del seu temps; no li agraden els esports, perquè tampoc són del seu temps, i així mateix una sèrie de coses interminables.

Amb ell no el treieu del seu ofici de les deu del matí, de les seves acostumades parts del rosari, del seu passeig matinal i capvespral, i del cafetó als «Catòlics» (en alguns dies determinats de la setmana). I un cop allà, entaular una conversa del temps dels *sipaios* i de les bestieses d'avui dia (segons el seu pensar).

I després de tot això, després de tenir un garbuix d'idees al cap i haver encomenat la seva ànima a Déu, s'en va a *joc* a posta de sol, i s'adorm amb una son dolça, tan dolça que em penso que tampoc ha de trobar gust amb aquell son.

Una de les anècdotes de més popularitat d'aquest *senyor* és, que un dia que semblava que li haguessin entrat els mals esperits al cos, es va ficar al magí de que es volia casar.

Va cridar a la família, i després d'atragantar-se quatre o cinc vegades la saliva, els hi va explicar la seva idea.

—Mireu—els hi va dir—jo, ja em començo a fer vell. I com que dels vells tothom s'en aparta, he fet el determini de casar-me si vosaltres no hi trobeu cap inconvenient. Ja se que tots m'estimeu com no s'estima a cap germà, però res, s'ha de fer a la voluntat de Déu puix es veu que ell ho vol així.

I la família que no veia amb bon ull que el *Senyor Esteve* es casés, va comensar la batalla:

—Que no veus que no pot ésser!!

—Digues, què et falta, què t'amoina? Què no veus que ets massa vell!

—Si t'hem fet alguna cosa que no t'agrada, diga-ho.

Fins que una de les seves germanes va recordar-se de la seva flaca, i li digué:—Mira noi, fes el que et semblí—que ja ets prou gran per sapiguer el que et convé—però has de sapiguer que si et cases, aquí a casa no menjaràs mai més *pilota*.

La pilota!! El que li agradava més de tot el mon!!

A n'ell privar-li de menjar *pilota*, era igual que apuntar-li una pistola al mig del pit.

Va començar de reflexionar i ell mateix es feu una visió del trist que seria un plat de *carn d'olla* sense aquell magnífic tall de *pilota* i després d'eixugar-se una llàgrima que li rodolava cara avall, els hi va dir:

Bueno, per avui ja n'hi ha prou. Ja en parlarem un altre dia.

I el *Senyor Esteve* en el dia d'avui, gràcies a l'excelsa voluntat de Déu i al seu arcaisme ficat al moll de l'os, encara menja *pilota* a casa seva.

FLAUVI

Dues respostes

«La Tradició Catalana» indignada, diu que no es preocuparà més de nosaltres. Ens plau contestar-li que ho veurem amb una immensa satisfacció i de passada els recordem que si ells no s'haguessin ficat en nosaltres insultant inqualificablement el nostre director *senyor Perarnau*, dient-li que l'ésser redactor de «L'Esquella» no era cap garantia de moral, nosaltres no els hauríem dedicat ni mitja paraula.

«El Deber» ens vol donar consells. De consells en tenim per a donar i per a vendre. En Maragall i en Vayreda els coneixem molt bé i especialment a Maragall ens el sabem de memòria a més d'entendre'l perfectament. El nostre esperit és molt similar al seu, s'identifiquen. Som com ell enemics de la pornografia; som com ell admiradors fervorosos de Niecher, de Chopenauer, de Voltaire, de Carducci i de Kayyam. També com ell admiradors de Torras i Bages i creim també com ell «que tot és bell: el verd i el vermell» i respecte els colors i les formes. Als que no podem mai respectar són els que no ens respectin a nosaltres.

Les idees totes són respectables mentre que es defensin o s'impugnin amb dignitat.

Els primitius cristians eren perseguïts perquè ostentaven idees contràries a les tiranies d'aquelles èpoques. Ells reclamaven la llibertat per a ostentar aquelles idees. Considerem del tot innoble que no se'ls concedís aquesta llibertat i considerem igualment innoble que avui que la tenen vulguin imposar-se i cohibir les idees que els són contràries. Que es recordin de quan patien.

Com artistes només ens interessa la Bellesa.

Com a homes només ens interessa la Bondat.

No hem de dir res més.

NOTES DE CIUTAT

Canalotes en dissabte: Impresió

Amb l'airet tardoral, renaix la vida ciutadana, i de set a vuit del vespre del dissabte, les Rambles, sota la llum rutilant dels rètols lluminosos, bullen de gent.

El pla de Canalotes és el centre àlgit d'aquest tumult. Extrangers, dones de món, modistes i estudiants, són la nota sobressortint d'aquest conglomerat humà que es mou, en doble corrent, com una gran rierada.

Grops atapeïts de futbolistes discuteixen i fan auguris sobre els partits del dia següent, en tant que un gruum d'hotel, que va per feina, passa entre cames de la gent i entrebanca un venedor de «La Nau», acabada de sortir.

Intel·lectuals i artistes maten l'estona en un recó confortable del Cafè de la Rambla; tot sembla que predisposi a la joia per la festa d'endemà.

Dins d'aquest ambient d'optimisme, fins l'estudiant, rescent arribat del poble, té per uns moments la ferma convicció de que aquest any sí, aquest any estudiarà.

Octubre

Amb el mes d'octubre han entrat al seu plè totes les manifestacions artístiques, intel·lectuals i esportives de la gran ciutat: el Saló de Tardor a obert les portes de les exposicions; dos companyies presenten simultàniament obres de Teatre Català; el mestre Pau Casals inicia, amb el seu màgic instrument, una inestroncable sèrie de concerts; i el públic esportiu, assedegat d'emocions, omplena els camps de foot ball.

No podrà pas dir-se que aquest mes no sigui pròdig en les més grans emocions i manifestacions de cultura.

El meu Don Joan Maragall

Aquest és el títol del darrer llibre d'En Josep Pijoan, editat per la Llibreria Catalònia.

Pijoan, aquest home quasi legendari per les joves generacions de Catalunya, ha fet del seu llibre una encarnació vivíssima del nostre gran poeta, i no era per menys donada la forta intimitat que amb ell havia tingut.

Els grans moments d'emoció i els grans neguits de la seva vida hi són fermament transcrits; sols els que gosem de l'amistat de la família Maragall, podem fer-nos càrrec (al través d'aquest llibre) del que devia ésser la vida patriarcal (que algú l'ha anomenat burgesa) d'aquest sel·lecte esperit.

Llibres com aquest cal que siguin senyalats amb pedra blanca, en la producció literària d'un poble.

CORALI

Barcelona, 15 d'octubre de 1927.

«LA ETERNA PAU» original de Jaume Martrus

Un article notable

Un crit que ha estat com el coet de la veritat nua, ha estat el que ha llençat J. Sacs de «La Publicitat» estant, en parlar de les revistes.

Per aquelles que no haguessin llegit l'article que esmentem, cal dir-los-hi per endavant que Sacs, arremetia no pas certament contra aquelles excel·lents revistes que formen per sí soles el rovell de l'ou de la cultura nostra, i que suposem es creu sobrer d'anomenar, sinó contra la revista comarcal — així en abstracte — establint les reserves que calen.

Heus-aci, un teme bon tros masgotable si ens proposèssim alguna cosa més que constatar la crida de J. Sacs i remarcar com cal la seva equanimitat.

Perquè ara que totes les coses, almenys la majoria, es someten més que res a personals conveniències, s'ha d'exalçar aquesta dosi de coratge que permet saltar per damunt dels inacabables convencionalismes i altres noses. J. Sacs l'ha tingut sempre aquest coratge. I principalment en aquesta crítica severíssima que comentem, de les revistes, ha estat l'únic just. L'únic sincer. L'únic coratjós per abatra la falsa idolatria.

Peró J. Sacs demostra una cosa molt més important en el seu pamflet. i és la falsetat d'aquella dita de l'acreixement cultural català a base de la premsa comarcal. Vertaderament si això fos cert, si aquesta aportació comarcal fos d'un valor relatiu J. Sacs hauria quedat molt malament però més malament hauria estat la nostra cultura general. Aixó doncs és una altra veritat com un temple.

I sinó fem escarafalls i anem seguint et suculent article

veurem com les empen després contra els redactors d'aquelles esmentades revistes. Hi ha gent que pel sol fet de parlar de cultura es creuen els més cultes de cent hores a la rodona i es creuen tenir vot i veu per donar cullerada tan en les coses que més o menys poden entendre com en les que mai hi entendran res.

Tan o més que contra les revistes en general és contra aquests redactors que es dirigeix. Contra aquesta puerilitat que els fa anar encarcerats i els fa escriure coses més encarcerades encara.

Si mai es fes aquell volum que J. Sacs des de aquemateix article diu que faria, seria el llibre més divertit que hauria passat per les impremtes. Altra finalitat que la de divertir-nos no la tindria pas. No deu pas creure J. Sacs que pel sol fet de la publicació d'aquest volum els redactors que veïessin reproduïts articles seus, esmenarien d'aleshores enllà la llur puerilitat, i la llur fragilitat, i la llur insubstancialitat. Si això creguéu perdria i demostraria haver-li fallat el seu cop d'ull de costum tan acertat.

Quina part toca d'aquest article a LA LLUNA D'OLOT? No es dirà que no volem esmenar la nostra plaua abans que la dels altres. Que cadascú s'intesessi de la llur defensa i de la seva tasca.

Verament, descomptant el que fa tan poc temps que es publica i que per tan no hi hagué lleure de criticar-la. Nosaltres estem que allò d'En J. Sacs no anava per nosaltres. Per múltiples raons, podríem demostrar ho, però interessa solament una part, que diguessim, espiritual, i és aquella que es refereix a l'encarcament, a la *pose*, al *magister dixit*, al qual no hem incorregut, ni incorrerem mai, perquè, si no fos immodèstia, podríem retreure i comparar la nostra humilitat amb tot allò que s'acostuma a dir amb la viola. Tan impossible és, doncs, d'ésser pedant el resultat del nostre esforç literari i artístic com d'assemblar-se cap de nosaltres, i menys l'estimat Perarnau, amb aquell individu que ens retreia dies enrera «El Deber».

I, en fi, senyors, no auhelem cap més glòria que la resultat de la nostra *total* actuació.

BUTERFLY

IRONIES DE LA LLUNA I DEL DESTÍ

III

Aquesta lluna fúnebre de Novembre sembla que no hauria d'ésser gens propícia a l'ironia. Però, cà! això és una gran equivocació. Així com hi ha homes que es moriran rient, la lluna de la Mort també es riu de Mort mateixa.

En el número passat, i en aquesta mateixa secció, la lluna feia brometa amb la Moral i això que la Moral

—per segons qui—és una cosa molt seriosa. A nosaltres—i a la lluna—la Moral ens fa riure. Hi ha però, qui la veu a grans o petites dosis com si es tractés d'uns «catchets» molt eficaços per a curar la neurastènia de la pobre humanitat.

La lluna de Novembre ens ha dit: «Sabeu de qui porto dol? No ho sabeu? No? Doncs de la Moral; de la senyora Moral.» I, rient, rient ens ha dit: «La van matar els moralistes!» —Els moralistes?..... «Si, senyor, si—ha fet la lluna.—A vosaltres ja us ho puc dir perquè sou dels meus. La senyora moral va ésser morta pels moralistes!»

Ho hem trobat molt estrany i la lluna, fixant-se en la nostra estranyesa ha continuat: «Desseguida ho comprendreu: Veieu! Aquí a Olot mateix, sense anar més lluny, hi ha un periòdic que se les dóna de moralista i en una secció d'aquest periòdic titulada «El pa de Sant Antoni» diu més o menys: «Dono una pesseta pel pa de Sant Antoni si em concedeix força salut, sort en el negoci i casem bé les filles. En paga i senyal deixo vint-i-cinc cèntims.»

La lluna ha esclafit a riure i ens ha dit: «Que us en sembla? Pretenen sobornar a Déu per vint-i-cinc cèntims! I la salut, la sort en els negocis i el bon casament de les filles, total val una pesseta!»

La lluna ens ha convençut del tot i nosaltres també hem convençut a la lluna. Li hem dit que continués rient com sempre, ja que així ho vol el Destí i que no es posés trista per la mort de la senyora Moral. Trobem que no val la pena.

SALPER

Escultura original de Sabel Costa

LITERARIE

Josep M.ª López-Picó, el princep de la poesia catalana, l'home que frueix la vida amb una altíssima consciència artística i sent degotar els moments dintre el seu cor com petits glops de sang que el seu seny preclar destila i ragen a flor de llàvis en estrofes consellades de ferma i de fons, ens ha fet ofrena d'aquets bells versos que honoren les nostres pàgines.

TRISTESA D'ORIENT

*Posà terra de per mig
tot just n'era enamorada,
i em deixà desconhortada
tota sola amb el desig,*

*tota sola, amb orfanesa,
auyorada del retorn.
Tota sola, nit i jorn
orfes d'ell, amb la tristesa.*

*El repos se n'és anat
i s'emportava ma joia.
Ell, ¿perquè, si em prengué noia,
així, muller, m'ha deixat?*

*Els meus ulls cerquen la via
per la qual tornés a mí.
Cada mirada un camí:
per quin camí tornaria?*

*Demano a la llum del sol
si em diria qué sabia
pregunta al llampec mon dol:
— Noves d'ell qui em donaria?*

*Tota la nit el desig
pesa, fibla, sembra i dalla.
Sento en l'ànima el trepig
que tota la nit treballa.*

*Ai, amic! On ets absent,
que em desfcia l'absència,*

*i el cor, pidolaire, sent
fam i set de ta presència?*

*Reposo mercé del tast
d'altra amistat que la teva.
Quin jorn donarà l'abast
d'ajuntar-nos sense treva?*

*Les llàgrimes, rierals
escoladisses d'adsència;
dintre la mar sa presència
trobaria els meus senyals.*

*I el crit del desig que el crida,
i el cor que pregunta: — On és?—
i bat fort que es senti més
tot el reso de ma vida.*

*Si soc d ell davant de Déu
rés més vull, cap altre imatge,
Ma soletat encoratja
la deixa d'ell davant meu.*

*Les llàgrimes de l'absència
enjoien el seu retorn
i es fonen a sa presència
com el rou a la del jorn.*

(Dels Cants de Scharazada).

J. M.ª LOPEZ-PICÓ

Salvador Roca i Roca, un dels joves poetes de més vàlua. El no voler ésser sant de capelleta perquè té l'aspiració noble d'ésser-ho de catedral, ha fet que el seu nom no sonés fort en les nostres lletres. La poesia, però, que ens ofereix és una petita mostra del seu gran valor.

A L A M O R T

Jo sé, o Mort!, que tots a dintre nostre portem llevat d'això mateix que ets tu, que a tots, tard o aviat, el mateix sostre del teu Palau serà el soplug comú.

Jo sé, o Mort!, que et sóc germà en la vida i que et seré després esclau etern —llavors que no veuré cap més florida i que per sempre més tot serà hivern.

Jo sé, o Mort!, que et dec el sacrifici i el tribut del meu cos i del meu jo... No te'l vull disputar... Fóra un desfici tot inútil, i no hi valdria el plò.

Jo et donaré, o Mort!, vinguda l'hora, ben resignat, sens regateig, tot mi. Jo et donaré el meu cor sense deshora i els meus sentits que tot els fa estremir.

Mes tu, o Mort!, mentre la vida aleni deixa'm llibert del teu influx dorment, que no senti la teva mà que treni la cadena que la Claror fa absent.

Mentre la vida son present de gràcia atorgui als ulls, al cos, al cor i a al braç, que la teva ombra, o Mort!, ombra no em fassia i gens no m'acompanyis en mon pas.

Que jo la meva vida vull ben meva —com ben teva serà la meva mort— ben meva, tot neguit i sense treva, amb goig intens o bé amb dolor ben fort.

Jo vull gaudir la vida plena i alta; gustar la mel i l'agre-dolç i el fel;

sempre commós per l'espurneig que salta en les coses creades sota el cel.

No vull viure una vida plana i fada, vegetativa, com una pseudo-mort; jo vull portar ma vida incendiada de delits i dalers, i el fat per sort.

Vull que ma vida sigui una foguera on hi cremin, dansant, les passions; sempre emportat en vols d'una quimera i àvids els ulls de llum i d'horitzons.

Que si tinc hores dins la calma foses —mirant la mar o el cel blau i infinit— senti sempre unes veus misterioses que en moguin i em sollevin l'esperit.

No vull la pau que és un senyal d'abúlia, no vull ma vida com un llac quiet; vull; al contrari, sempre una tertúlia d'idees i neguits: un mar desfet.

Vull viure com un Home; sempre amb ànsies d'anar endavant i penetrar l'ignot; menysprear lleis i d'altres coses rànçies que fermen l'esperit que tot ho pot.

Viure goig i dolor; no pau, que lleva tota esperança i tot desig i nord. La meva vida, o Mort!, la vull ben meva car ben teva serà la meva mort!

S. ROCA I ROCA

L'ART I LA LLUNA

PAUL GOGAIN

Començaré per donar-vos a llegir el seu credo en pintura que per allà a l'any 1889 en un petit restaurant de París, titulat *la Côte d'Or*, ell tractava d'imposar als poetes Simbolistes els seus contertulians entre els quals s'hi contava Moréas.

Amb una veu fosca i una mica ronca, diu que s'expressava així:

«L'art primitiu és fill de l'esperit i se serveix del natural. L'art, diguem-ne refinat, és fill de la sensualitat i serveix a la natura. La natura, és la serventa del primer i l'amistansada del segon. Però la serventa no pot pas amagar el seu origen i envileix a l'artista deixant-se adorar per ell. Es d'aquesta manera que havem arribat a l'abominable error del naturalisme. El naturalisme, comença amb els grecs de Pericles. Després, tots els artistes han estat més o menys grans artistes, segons han pogut reeixir contra aquest error; més les seves reaccions, no han estat altra cosa que sobresalts de la memòria, lluïssors de bon sentit dintre un moviment de decadència, en el fons, ininterromput des de molts segles. La veritat, és l'art cerebral pur, és l'art primitiu, el més ple de ciència és l'Egipci. Allà hi ha el començament. Dins la misèria actual, no hi ha salut possible sens un retorn raonat i franc al començament. I aquest retorn, és l'acció necessària del simbolisme en poesia i en art.

Aquesta disquisició doctrinària, concretant el que calia que fos l'art pur, entre un cenacle de poetes i artistes de tota mena, feta per un pintor, donen una idea força clara del que eren els cenacles de bona part del dinové segle a París, s'imposaven tan o més per la oratòria com per el valor real de les seves obres, les seves propagandes trascendien fora el cenacle, principalment per mitjà de les exposicions lliures, anaven conquerint adeptes fins a formar una mena de religió i els marxans allavors, feien el demés.

Gogain venia l'endemà mateix de l'impressionisme com haureu pogut ja descifrar del seu credo estètic, tingué una vida tota ella farcida de neguits i vacil·lacions d'esperit però tota la seva obra respon al criteri seu d'un primitivisme pur aquesta dèria i la de viure res més que per l'art, el feu separar de la família i en el moment en que comença a somriure-li fa fortuna i la glòria esclama plé d'angoixa al cor:

«Ara que em somriu la glòria, ara soc més infeliç que mai, lluny de la meva dona i fills a qui estimo tant.»

Aquesta mateixa dèria el fa marxar a Tahiti on

amb la vida primitiva dels seus habitants, creu poder-se inspirar millor per les seves obres.

Torna a París però rebutja totes les ofertes dels marxants no massa renumeradores per cert i fuig altra vegada a Tahiti a ésser l'home salvatge, únic mitjà, ell creu per a fer l'art pur.

De Tahiti passa a les Isles Marqueses, on coneix els horrors de la misèria i les querelles contra la gendarmeria i a favor dels indígenes mal tractats, arriba a ésser tan popular que a la seva mort, després de crudel malaltia, ocorreguda el 8 de Maig de 1903, un indígena crida pe's carrers: «Gogain és mort, estem perduts».

PELEGRÍ

El Saló de Tardor d'enguany

La sala Parés ha tingut l'honor d'obrir la temporada pictòrica d'enguany i sentim que la manca material d'espai, ens privi d'ésser tan extensos com voldríem.

Val a dir que el bo i millor dels artistes de Catalunya han concorregut a n'aquesta exposició, però ens caldrà sacrificar alguns noms ben estimables, al bon desig de no reduir aquesta crònica a una simple i monòtona enumeració.

Es destaca en primer terme el «retrat de nen» de Joaquim Sunyer, revelant el grau de maduresa assolit per aquest pintor. El quadre «mare i fill» de J. Togores, dos magnífics paisatges d'En Mir, una lluminosa marina d'En Mompou, el retrat de P. Pruna i «llimonès» d'En Sisquella, són els caps de brot més remarcables d'entre les pintures d'aquest saló.

Canals, Espinal, Campmany, Ricart, Mombrú, Obiols, Carles i Galí, confirmen el prestigi cada dia més gran de la pintura catalana, i Pascual, Vayreda i Solé, porten dignament la representació de l'escola d'Olot.

Finalment Dalí i Domingo s'han fet remarcar entre les obres de tendència ultra moderna i que cal esmentar el «petit mariner» d'aquest darrer.

En el dibuix sobresurten Rebull, Ricart i Benet i la «escultura» una bonica figura de Granyer, un fang cuit d'En Manolo, un retrat d'En Dunyac i obres de Nicolau, Durant, Maragall i Solanic.

En les arts aplicades sobresurten els vidres dels Gol, Elies, les ceràmiques d'En Aragay, els esmalts d'En Soldevila i els noms d'En Guardiola, Sunyer i Fargnoli.

X. M. T.

Epigrames de la Mort i la Lluna

*La Mort rega sense fi.
Va a pleret dins la nit bruna.
Perquè vegi bé el camí
fa treure el cap a la Lluna.*

APUNTS

A Olot l'hivern és matiner.

Passada la festa major ja pot dir-se-li, fent-li al mateix temps una salutació complimentadora: Déu vos guard.

En un moment determinat igual com una revelació, el vent xiula amb fúria d'entremaliat i les fulles verdes i a voltes platejades d'abans, ara, giravoltegen per terra esdevingudes d'or. Ràpidament desapareix el mantell verd, quasi esmeragda del paisatge i aleshores s'imposa el color gris. Es quan ens plau més Olot. Desenjoiat com queda, és quan el trobem més ricament adornat.

Aquest repós tan íntim, aquest sol acariciador, aquest tou de fulles seques, daurades per les carícies d'aquest sol, aquestes muntanyes finíssimes, quasi de bellut per la seva calitat, aquest vaivé de les branques despullades que semblen enfilar-se cel amunt, tot això és el que més em plau del paisatge olotí.

La ciutat, queda trista, endolada; té aquella calma que adorm els sentits, i tot, segueix un ritme suau. Sembla que la vida estigui a la voluntat de l'esfera platejada del rellotge.

En canvi, les hores, és quan són menys rondinaires i cauen amb una calma horrible damunt la ciutat. L'hora d'aixecar-se, l'hora del treball, l'hora del sol, la del cafè, la dels enamorats. Potser algú dirà: i quina hora és la dels enamorats. És igual; és l'hora bella, l'hora de la joventut. Cada campanada és una rosa novella gronxant-se en el roser de les il·lusions.

El fred no hi pot:

L'alè dels llavis encesos, fa que poc a poc es vadin les seves fulles fins arribar a la plenitud. Quan veieu una rosa esfullada, per terra, no us penseu que hagi estat el fred. Penseu tansols que és una il·lusió, ja que les il·lusions s'esfullen com les roses. Però és l'hora bella, l'hora dels enamorats. Els carrers tenen la flaire dels petons i l'amic deixa a l'amiga entre mirades de recança un poc significatives.

El fred augmenta.

La calma és absoluta; però encara hi ha algú que pensa en el negoci: Les castanyeres.

Aquesta mena de cartell anunciador de l'hivern, se les veu quietes i ajocades darrera de la taula amb els peus damunt d'un braseret minúscul per a guardar-se del fred. A voltes, fiquen les mans a dintre d'aquell cabàs inflat com un bunyol, mentre el llumet mig moribund, com a bon reclam va picant l'ullet.

I els dies passen entre un silenci íntim i agradable, més llargaruts que mai.

JOSEP LLUNA

ELOGI DEL TEMPS

El Temps és Déu.

Per Ell són fetes totes les coses.

Sense Ell res existiria.

Sense el Temps, ni Déu tindria temps d'existir.

SALVADOR PERARNAU

Cap del pintor xileno Héctor Aravena, original d'En J. Güell

MOMENTS

Avui no sé escriure res. Fa una hora que estic buscant tema i no el trobo. Quina pesantor! Quin fàstic! Tinc mal de cap i tot. I, tinc d'escriure. Si aquest tros de paper restés en blanc, els olotins dirien: «No han sabut que posar-hi.» i això no! això no volem que mai pugui ésser dit. Nosaltres sempre sabem que posar-hi. Vefeu, ara mateix estic sentat en una taula de cabaret (El Català) i buscant tema per escriure. Pel meu davant passa una dona del cabaret. Ja tinc el tema i és suculent. Aquesta dona la veig quasi tots els dies. És un cas. Molts dies vinc aquí només per a veure-la. No hi he parlat mai. No m'agrada cap dona d'aquestes. Però aquesta és un misteri i m'interessa per això. Cada dia procuro veure-la arribar. Després ja no m'interessa fins que marxa. M'interessa només uns moments, els moments del misteri:

Aquesta dona arriba al cabaret trista, molt trista, us encomana la tristesa. El cabaret li fa fàstic. Se li coneix per tot arreu. Entra de mala gana; la cara llarga i amb els llavis i els ulls sembla que digui: «Ex!...» I així que ha fet la primera passa endintre esclata a riure bojament i salta i balla i canta tota la nit i bromeja amb els homes i és la dona més esbojarrada del cabaret.

Durant tota la nit no m'interessa. És una de tantes mils infelices que serveixen de ninotet de vicí a quatre criatures humanes d'últim grau. Però arriba l'hora que el cabaret plega i aquesta dona em torna interessar uns

moments. Veureu que surt rient com una boja i bromejant amb qui sigui i així que ha donat la primera passa a fora del cabaret, ràpidament es posa trista, molt trista, us encomana la tristesa.

Què li deu passar? Qui sap quin misteri porta dins! Jo ho atribueixo a un recatament, a un virtuosisme estrany; però, no, això és mirar les coses massa còndidament.

Avui no m'he sabut contenir i l'he cridada. «Escolta—li he dit—voldria parlar-te uns moments; només uns moments». «Digues, digues»—ha fet ella—i jo li he contat l'estranyesa que em feia la seva arribada i la seva sortida del cabaret. He procurat revestir-ho de tot aquell romanticisme poca solta que plau a aquestes dones i donar-hi un caire misteriós i interessant. «Ah! Això vols saber?—m'ha dit—Doncs mira, t'ho diré si em promets que no ho diràs a ningú.» «No, dona, no temís.» «Doncs, arribo trista i marxo trista perquè tinc un valent que es despedeix de mi amb una pallissa i quan surto d'aquí ja sé que me'n espera una altra.»

PLIM

D'ací i de fora d'ací

Pel «Pla de Bages» ens enterem que el nostre Perarnau, donà una conferència al seu poble de Súria sots el tema «La dansa, L'Art i la Vida» que l'«Agrupació Sardanística» local organitzà.

Entre altres coses importants copiem el següent paràgraf:

«Amb una brillant peroració—diu el «Pla de Bages»—acabà el seu parlament que és premiat amb una eixordadora ovació. La gent no s'aixeca dels seients ni buida el local com embadalida i desitjosa de continuar escoltant coses tan belles, i quan per fi hom s'aixeca i marxa, ho fa amb una vertadera recança de que l'acte s'hagi acabat tan aviat, malgrat l'horeta que ens tingué atents».

No cal dir que felicitem calurosament al nostre director artístic pel seu gran èxit.

Des d'aquestes planes felicitem el nostre gran amic el pintor xilè Hector de Aravena, per l'èxit que ha tingut en l'exposició que dies enrera feu a Xile.

L'exposició era a base de les impressions que recollí en la *tournee* que l'any passat va fer per a Europa.

Entre les seves millors teles hi figuraven tres pintures de paisatge olotí.

Desitgem a l'esmentat pintor una llarga renglera d'èxits com el present

Aquests dies s'ha parlat molt del llibre «El meu Don Joan Maragall», de Josep Pijoan.

De tots els comentaris que hem pogut veure sobre aquest llibre i Maragall, ens ha satisfet plenament l'article d'En Joan Puig i Ferrer—«Algunes idees sobre Maragall»—publicat a «La Publicitat». Entre altres moltes coses, diu així:

«Jo vull que aquest home visqués com un burgès. Alguns n'hi fan retret. Jo no puc creure que dintre d'ell no hi hagués lluita—i ben xardorosa i de vegades ben angoixosa—donats els dos corrents contraris de la seva personalitat poètica i humana. ¿Qui no endevina que dintre Maragall hi havia un sensual frenat pel deure, per la religió i pel matrimoni?

«No t'entristeixin doncs, els funerals novembres, ni planyis mort el que ha tingut ple ser...

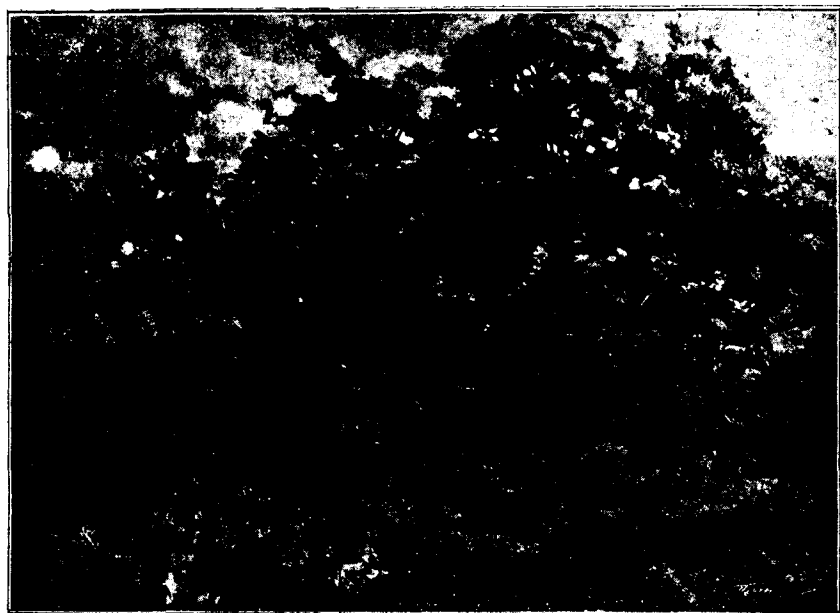
De plànyer és el donsel que ajeu els membres ans d'haver-los cansat en el plaer.»

Qui no sap veure això que dic, és orb. Hi hagué lluita, i dolor, i agitació turmentosa, i per això la seva poesia és tan humana. Deixem-nos d'estètiques. La seva posició és errada, però la seva poesia és bona, perquè ell fou tot un home. Després de tot és el millor camí.

Tal com és, religiós i pagà, oscil·lant entre Goethe i Novallis, entre els místics i Nietzsche—el qual fou el primer de traduir entre nosaltres—gran inspirat i mitjà teoritzador, ell resta encara, per la seva humanitat, un dels nostres millors poetes. No parlem de mestratge. Malaurat qui, a través la seva carrera literària, no el rectifica cent vegades.»

I encara, nosaltres, sobre la seva religiositat, hi diríem i pensem dir-ne més coses.

El nostre bon amic Perarnau, invitat per un gran nombre de joves de Torelló, el dia de Tot-Sants, estarà a l'esmentada vila on presidí l'acte d'homenatge al seu plorat Francesc Vergés.

OLI DE RAMON BARNADAS

L'acte consistirà en portar una esplèndida corona a la seva tomba i el nostre Perarnau dirà unes caluroses paraules cantant la bondat i la ciència del que fou el seu millor amic.

Ja és descomptat el bon efecte que les paraules d'en Perarnau produiran, emocionant a tots els presents, que es pot ben dir que hi assistirà tota la vila.

Ha mort a París el pintor Gaston Prunier. Deixa una obra molt interessant i era un fervorós enamorat dels Pirineus.

Per això la nostra revista no pot menys que sentir-ne condolensa. Juan perdem un amic nostre perdem un poquet de nosaltres.

Fa dies que la premsa mundial està fent soroll sobre la troballa de l'esquelet de Voltaire. No ens interessa.

Certa premsa d'Olot també creu haver fet la troballa de que nosaltres som volterians

Així s'escriu l'història.

Revistes: «Generación consciente» de València.

Aquesta revista ha aconseguit posar-se a la davantera de les del seu caire.

En el número d'Octubre hi ha la reproducció d'una tela d'en Zuloaga en tricomia i el text molt interessant, tant la part literària com la científica.

DANSANT, aigua tinta de Jaume Martrús

En l'exposició d'imatges Religioses que ha tornat a fer «El Arte Cristiano» amb motiu de la vinguda de SS. MM. en aquí a Olot, no més ens cal dir que elogis... Esmement, però, els grups de la «Pietat» i «Sepulcre».

També cal felicitar als senyors Vayreia, Bassols, Casabó i C.^a per la bona i acurada presentació del gènere.

Galerias Layetanes. Barcelona, — Exposició d'obres escollides de Martí Alsina.

Des del 15 al 18 d'Octubre han estat exposades en aquestes galeries una interessant col·lecció de quadres del gran artista Martí Alsina. Són 51 les teles exposades del mestre de la pintura catalana.

La majoria d'obres exhibides en aquesta exposició formen part de la bonica col·lecció Font i Sangrà, que tan oportunament sapigué adquirir, quan el nostre mestre es trobava en el major esplendor de la seva carrera. No cal dir, doncs, l'èxit que haurà obtingut aquesta exposició.

El pintor Zuloaga de pas cap a Mallorca on va a pintar unes teles, és a Barcelona.

Sia benvingut a la nostrea terra aquest il·lustre pintor.

Cornades de la Lluna

Dimecres passat fou un dia de goig, de bullit i d'història.

La vinguda dels nostres Reials Soberans, va fer posar en moviment des de el més potentat habitant al més modest.

Tothom desitjava veure els Reis i les Infantes.

Olot estava de gran festa!!

Des de la Plaça Clarà fins a l'estació del F. C. s'hi congregà una massa enorme de gent, per donar-los-hi la benvinguda.

No ens cal pas donar una ressenya detallada dels actes que es celebraren i dels llocs que es dignàren visitar els nostres monarques, puix dubtem que no hi hagué persona sana que no els vegés. I per altra part tots els rotatius de Barcelona n'han parlat extensament.

Volem, però, felicitar el nostre zelós Ajuntament per l'excel·lent organització que regnà en tots els actes i el senyor Malagrida, per haver donat una prova més d'estimació que té per la nostra ciutat i que cal agrair-li cordialment.

SANT Lluc Evangelista, patró dels pintors i fires a Olot.

Sant Lluc era pintor, pobre home, perquè, una desgràcia la pot tenir tothom, i segons diuen era d'una bondat accessiva: Tots els pintors ho són d'una bondat accessiva, i, això si que és dolorós, però ho hem de dir; pintava molt malament. Nosaltres creiem que fou per això que van fer-lo patró dels pintors.

Sant Lluc, té un ressentiment amb nosaltres, i això ens sap molt greu.

L'altre dia baixà del cel per visitar les exposicions: per una equivocació anà a caure a Mataró i, oh casualitat, aquell mateix dia va inaugurar-s'hi una exposició. L'artista era olotí i molt amic de Sant Lluc. Després de mirar les teles una per una, li digué satisfet: Moltes felicitacions, amic. De tots els olotins, sou l'únic que amb el vostre esforç em feu quedar divinament.

I Sant Lluc, marxà satisfet en veure que hi havia qui seguia fervorosament la seva escola.

¿No us sembla que Sant Lluc és un poc injust amb nosaltres?

L'ALTRE dia a la interessant revista de cine, «Noticiari Fox».

hi veïrem un aviador llunàtic. Ens agrada molt que hi hagi aviadors llunàtics, el que ens sap greu, és que aquest atrevit aviador, té probabilitats d'arribar més prompte a la Lluna que nosaltres.

UN articulista fa pocs dies que deia referint-se a la situació actual: «Podrà succeir tot... menys que torni allò que ha passat?

De més verdes en maduren.

TRES revolucionaris portuguesos s'han escapat de la presó.
On aniran?...
El més trist d'aquest món és sentir-se presoner de fóra.

AVUI, després d'una llarga malaltia ha mort el nostre estimat amic N'Enric Quintana. Per haver rebut la notícia a última hora ens és impossible parlar-ne extensament.

COPIEM textualment de la conferència que Josep Maria Junoy, fa poc, donà al centre «catòlico-artístico» de Sant Lluc.

«En els magatzems d'articles de pietat és, avui dia, gairebé impossible de trobar per a la primera comunió d'un infant, una imatge record que no sigui absolutament desproveïda de tot art. I de quants i quants articles similars, podriem dir el mateix!»

No hi volem fer cap comentari perquè el fariem massa just. Nomes direm que a Josep Maria Junoy certa premsa l'anomena «escriptor catòlic, apostòlic i parisenc».

ANEM a fer un xiste que si tenim la sort de que ens l'interpretin malament, també tindrà èxit.

Ja estan enterats del naufragi del «Principessa Mafalda» oi? Doncs, sentirem un senyor que deia: En el moment del naufragi el mar degué pensar: «Després de tants anys de passejar-se per *ma falda*, s'ha ficat a dins!»

AQUEST any no hi havia cap pintor ambulat a les nostres fires. ¿Es què ja han desaparegut els pintors ambulants?

Ho lamentariem. Nosaltres encara enyorem aquells temps que, quasi bé infants, eus passàvem hores i hores contemplant-los, i amb la boca oberta vèiem com ràpidament el cartró s'omplia de formes agradables.

Nosaltres hi quedàvem dolçament embadalits.

Ara, naturalment, no ens fa pas gràcia, però pensem que queden encara molts infants.

CONVERSA pescada al vol:

Ell: Per aconseguir el seu amor, soc capaç de satisfer-li el més gros caprítxo que vostè pugui imaginar-se. Demani el que vulgui, encar que fos la lluna li aniria a buscar.

Ella: (Una mica joganera i amb més ganes de bromejar que res més)—Peró que no veu que s'hi posa per massa poc jo ve intrèpid? Per trenta cèntims li porto jo la *lluna*... d'Olot. Verídic.

DIES passats una nena ingènua, molt ingènua, referint-se a una pintura que publicàrem en el darrer número, deia a una seva amiga en to de llàstima:

—No has vist aquests de la «Lluna» quina manera tenen de tractar a una senyoreta? Es necessita tenir molta barra per dir *natura morta* a una noia tan plena de vida com és ella.

Imp. de P. Aubert—Superior, 35, i Nou de S. Antoni, 7.—Olot

IMPRESA AUBERT

TREBALLS DE TOTES MENES

LA LLUNA D'OLOLOT

REVISTA D'ART I LITERATURA

BUTLLETI DE SUBSCRIPCIO

Des de avui em considero subscript a la vostra Revista, comproment-me abonar a l'avançada.....pessetes per trimestre.

D..... carrer.....
núm..... població.....

EL SUBSCRIPTOR,

ANDORRÀ

S A S T R E

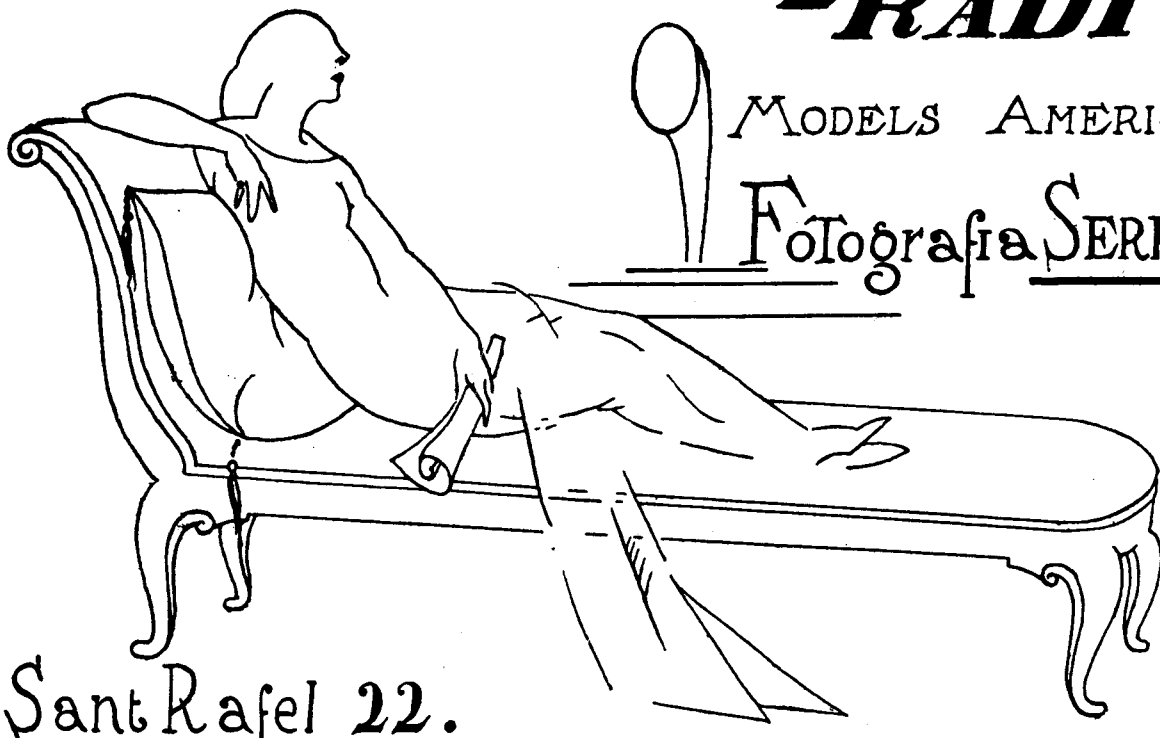
L'Orquestrina BLACK-COAT-JAZZ,
molestada de tant temps de no tocar,
s'otereix a preus elevadíssims, per estar-hi
més temps encara.

ESTACIONS RECEPTORES

-RADIO-

MODELS AMERICANS.

FOTOGRAFIA SERRADELL.

Garage i Taller de reparacions

Autos de lloguer de l'acreditada marca

O. M.

especialitats per a noces i bateigs

Venda de bicicletes i motocicletes

B. ■. A. Matkless i Automoto

No confondre, demaneu sempre

MIQUEL BAUS

Carrer de l'Hospici, 9. Teléfon, 174

OLOT

Xampany
RIGOL

El preferit per la gent de
bon gust i distinció

Bebeu sempre
RIGOL

PERFUMERIA LLACH

**Moderna
Farmàcia
LLACH**

Plaça Alfons XII - Teléfon, 23 - OLOT

CENTRO ADMINISTRATIVO-COMERCIAL *JOAN TRIADÚ MITJÀ*

AGENT DE NEGOCIS MATRICULAT I COMERCIAL COL·LEGIAT

MAJOR, 10 OLOT TELÉFON, 243

CORRESPONSALS A MADRID I BARCELONA

Secció Administrativa:

Representació directa d'Ajuntaments, Societats Mercantils, Industrials i Particular a les Oficines Públiques de la Província.—Ingrés de quotes per a la reducció del Servei militar.—Despatx de Llicències de caça, pesca i tenència d'armes.—Passaports.—Certificats de Penals i d'Últimes voluntats.—Marques de Fàbrica i Patents d'Invenció.—Cumplimentació d'exhorts.—Registre i traspàs d'automòvils.—Títols de chafer.—Compra-venda i administració de finques.—Consultori re tota mena d'assumptes administratius.

Secció Comercial:

Segurs en general: Accidents, Incendis, Vida i Transports marítics i terrestres.—Organització de viatges particulars i col·lectius amb bitllets de f. c. circulars o kilomètrics, a «forfait» per a grups excursionistes, Societats, Congressos, Assamblées, Pelegrinages i altres.—Duanes.—Transports internacionals.—Oficina de Comptabilitat.—Llibres de Comerç.—Inventaris i Balanços.—Liquidacions, etc., etc.

COMISSIONS — CONSIGNACIONS — REPRESENTACIONS

LA PICADORA

Demaneu arreu el Sabó

E S P U M Ó S